

Karanlık Ve Kedim

– Ümit Seyhan · 13 Ekim 2016

Binlerce ölümle geldin.
Balkonda öğrenci çiçeklerim.
Kapı kollarında parmak izlerim.
Duvarlarında bir kaç resim,
Sıradandı evim .

Bir akşam üstü ,deniz kaynarken,
Gücünü gördüm nefretin.
Çılgınlıkları emmiyordu toprak,
Gökkubbe kusuyordu ağlayarak.

Dikişleri patlarsa mevsimin,
Silinir avucundan yazısı yetimin.
Dağlanmış birer yaraydı sözlerin.
Bir akşam üstü,
Kanayınca,
Varlığımı hissettim.

Öfke güçlüdür,
Nefret cüretkar.
Bütün alem sevgiye sığar,
Aşk ise tek yürekliktir.
Tek atımlık,
Tek vuruşluk,
Yücedir elbette gerçeği kadar ..

Ölüm,darasıdır ömrün,
Zekatıdır beden denen çulun.

Gün geceye verirken selam,
Yekindi birden düşlerim,
Ürktü sarı kedim.
Duvarlara düştü gölgem
Ben hep tek kişiyim,
"Eyy mum kandırma"dedim.

Çay kaynarken ocakta ,
Tanıdık saydım bunu da .
Tek bardak,tek şeker,
Ve yudumlar sıra sıra...

"Efkâr geceye münhasır " demiş ya şair.
Yalan..
Efkâr naz yapmaktır biraz,
Birazda demlenmektir,
Aşkın fazlında.

Çay ocakta,
Şeker rafta,
Kedim korkunç karanlıkta.

Birazdan vuracak aynı fırtına,
Ruhumun pervazlarına
Bu seferde ölüm mavi..
Ama karanlık,
Karanlık gökyüzü
Dünde yeşildi sahi..

Ben,karanlık ve kedi..
Bir bütünüz sanki

Ü.Seyhan